

ἀπὸ τὸ γλυνόκο λίγο νερό τὰ πύω.

γλύνης ἐπίθ. Ζάκ. γλύνος Ζάκ.

Πιθάν. ἐκ τοῦ ἀμαρτ. γ λ α ρ ο ὕ ν η ς καθ' ἀπλοπολ.

1) Λαίμαργος, ἀδηφάγος. 2) Ὡς οὖς, τὸ πτηνὸν Ράλλος ὁ φίλυδρος (Rallus aquaticus) τῆς οἰκογ. τῶν Ραλλοῖδων (Rallidae). Συνών. ν ε ρ ο κ ο κ ο τ σ έ λ α, ν ε ρ ό κ ο τ τ α, ν ε ρ ο π ο ὕ λ λ α, ν ε ρ ο π ο υ λ λ ά δ α, ν ε ρ ο π ο ὕ λ λ ι.

γλυντίζω ἐνιαχ. γλυντίζω Πόντ. (Ἰμερ.)

Λεξ. ὀνομαστικοποιημένη.

Ἐρεύγομαι.

γλυνπ Πελοπν.(Γορτυν.) κ.ά. κλυνπ Πελοπν. (Γαργαλ. κ.ά.) χλυνπ Ἀθῆν.

Λέξις ὀνομαστικοποιημένη.

Δηλοῖ τὸν κατὰ τὴν ταχεῖαν κατάποσιν παραγόμενον ἦχον ἐνθ' ἄν.: Γλυνπ, ἀμάσητα τὰ ἡχαρτε Γορτυν. Κλυνπ, κλυνπ, οὐλα τὰ ἡχαρτε Γαργαλ. || Φρ. Αὐτὸς εἶναι χλυνπ, μιὰ καὶ κάτου (ἐπὶ λαίμαργον) Ἀθῆν.

γλουπάδα ἡ, Πόντ. (Ἰνέπ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γ λ ο υ π ά δ ι κατὰ τύπ. μεγεθ.

Κάρυον νωπὸν εὐκόλως ἀποφλοιούμενον λόγῳ τῆς ὥριμότητός του.

γλουπάδι τό, Πόντ. (Ὀφ.) γλουπάδ' Πόντ. (Ὀφ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ο υ π ί ζ ω κατὰ τὰ λοιπὰ εἰς -ά δ ι.

Φλοιὸς δένδρου ἢ καρποῦ: Τοῦ κολοντῶνθι' τὸ γλουπάδι. Τοῦ δεντροῦ τὸ γλουπάδ'. Ἀσ' σοῦ καστανί' τὰ γλουπάδ' ἐπιρτῶ κρονί (= σωλῆνα). β) Τὸ ἐκ φλοιοῦ δένδρου κάλυμμα τῆς κυψέλης.

γλουπαδίζω ἐνιαχ. γλουπαδίω Πόντ. (Ἰνέπ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γ λ ο υ π ά δ ι.

Ἀφαιρῶ τὸν φλοιόν, τὸ κέλυφος ἢ τὴν ἐπιδερμίδα: Ἐγλουπαδίσταν τὰ χέρῃ μου. Γλουπαδισμένο δέντρο. Συνών. ξεφ λ ο υ δ ί ζ ω.

γλουπαῖος ὁ, Ζάκ. (Μαχαιρῶδ. κ.ά.) γλουπιᾶς Ζάκ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὖς. γ λ ο ὕ π ο ς.

Ὁ ἰχθὺς Θύννος ὁ κοινός (Thunnus vulgaris ἢ Thunnus thunnus) τῆς οἰκογ. τῶν Θυννιδῶν (Thunnidae) ἐνθ' ἄν. Συνών. γ ό φ ο ς, κ ό π α ν ο ς, μ α γ ι ά τ ι κ ο, ὄ ρ κ υ ρ ο ς, ὄ ρ κ ὕ ν ι, τ ό ν ν ο ς.

γλουπάρης ὁ, ἐνιαχ. γλουμπάρης Ἡπ.(Δρόβιαν.)Θηλ. γλουμπάρα.

Ἐκ τοῦ οὖς. γ λ ο ὕ π ο ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ά ρ η ς.

Ὁ τρώγων ἀπλήστως, ὁ λαίμαργος.

γλουπάρω ἐνιαχ. γλουπάρω Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς πεποιημένης λ. γ λ ο ὕ π, ὅπου καὶ χ λ ο ὕ π, κατὰ τὰ λοιπὰ εἰς -ά ρ ω.

Καταπίνω μὲ βουλιμίαν. Συνών. βλ. εἰς γ λ ο υ π ί ζ ω (II).

γλουπέτσι ἐπίθ. Πόντ.(Οἶν.) γλουπέτσ' Πόντ. (Χαλδ.) γλουπέκ' Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ο υ π ί ζ ω καὶ τοῦ οὖς. π ε τ σ ι κατὰ σύμφυρ. Βλ. Α. Παπαδοπ., Λεξ. Ποντ. διαλ. εἰς λ.

Ὁ ἀποφλοιωμένος Πόντ.(Οἶν. Σάντ.) β) Μεταφ., ὁ στερούμενος τριχῶν Πόντ.(Οἶν. Σάντ. Χαλδ.): Γλουπέτσ' κεφάλ' Χαλδ. Ἐκοφεν τὰ μαλλία του ἴσα μὲ τὴν τύπη κ' ἐγέννησε γλουπέτσι (τύπη = ρίζα) Οἶν. Συνών. γ λ ό μ π ο ς 3β.

γλουπέτσος ἐπίθ. ἐνιαχ. γλουπέτσος Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ ο υ π έ τ σ ι.

Ὁ φαλακρός, ὁ οἶονεὶ ἐκλεπισμένος τὴν κεφαλὴν. Συνών. γ λ ό μ π ο ς 3β.

γλουπιᾶ ἡ, Ἡπ. (Ἰωάν. Λάκκα Σούλ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γ λ ο ὕ π ο ς.

Ἡ ποσότης τοῦ ὑγροῦ τὴν ὁποίαν ροφεῖ τις ἐκάστοτε: Μιὰ γλουπιὰ νερό Ἰωάνν. Πιές δυὸ γλουπιές νερό Λάκκα Σούλ.

γλουπιᾶζω Ἡπ. (Ἰωάνν. Λάκκα Σούλ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γ λ ο ὕ π ο ς.

Καταπίνω, ροφῶ κατὰ γ λ ο υ π ι έ ς.

γλουπίζω (I) Θράκ.(Ροδόπ.) Πόντ.(Ἀμισ. Ἀντρεάντ. Ἰμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) γλυνπῖω Πόντ. (Ἰνέπ.) Μεσ. γλουπίομαι Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. Ὀφ.) γλυνπῖομαι Πόντ. (Ἰνέπ. Κερασ. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ.) γλυνπῖομαι Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.) γλυνπῖομαι Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.) γλυνπῖομαι Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) γλυνπῖομαι Πόντ. (Τραπ.) Παρατ. ἐγλυνπῖομ'νε Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) Ἀόρ. ἐγλυνπῖα Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) ἐγλυνπῖα Πόντ. (Κοτύωρ. Σταυρ.) ἐγλυνπῖα Πόντ. Μετοχ. γλυνπισμένος Πόντ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐ κ λ ω π ί ζ ω = ἀπογυμνῶ, ἐκδέρω.

1) Ἀπογυμνῶ, τίλλω Πόντ. (Ἀμισ. Ἰμερ. Ἰνέπ. Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. κ.ά.): Φρ. Ἀμὸν γλυνπισμένος πεντικὸς (= ὡσάν μαδημένος ποντικὸς, ἐπὶ γυμνοῦ κρανίου ἢ προσώπου) Ἀμισ. 2) Μεταφ. α) Ἀποσπῶ ἐπιτηδεῖως ἢ διὰ τῆς βίας χρήματα ἢ κάτι ἄλλο, ἀποστερῶ ἀπὸ κάποιον κάτι Πόντ. (Ἰμερ. Κερασ. Τραπ. κ.ά.): Γλυνπῖ τὸν θεῖον ἀτ' κ' ἐπῆεν ἐδέθεν Κερασ. β) Ἐκμεταλλεύομαι, ἀδικῶ κάποιον Ποντ. (Ἰμερ. Κοτύωρ. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἐγλυνπῖ ἀτον (= τὸν ἀδίκησε) Ἰμερ. Συνών. φρ. τ ό ν ά δ ί κ η σ ε. 3) Ἀφαιρῶ τὸν φλοιόν καρποῦ ἢ δένδρου Θράκ. (Ροδόπ.) Πόντ.(Ἀμισ. Ἀντρεάντ. Ἰμερ. Ἰνέπ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὀφ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Γλυνπ'σον τὰ καρτόφα (= καθάρισε τὶς πατάτες) Ἀντρεάντ. Γλυνπ'σον τὸ μῆλον καὶ ἀέτσ'φά' το Ὀφ. Ἐγλυνπ'σα τ' ἀπίδ' Χαλδ. Ἐγλυνπ'σα τὸ ξύλον Τραπ. 4) Ἐκδέρω Πόντ.(Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σταυρ. Χαλδ. κ.ά.): Γλυνπίζω τὸ πετσί (= ἀφαιρῶ τὸ δέσμα) Οἶν. Ἐρούξα κ' ἐγλυνπ'σα τὸ γόνατο μ' (ἔπεσα καὶ ἐξέγδαρε τὸ γόνατό μου) Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. Γλυνπίζω τὸ πρόβατον, τὸ χτήνον Κερασ. Ἐγλυνπῖεν ἡ γεά (= ἐγδάρθηκε ἡ πληγὴ μου) Τραπ. Ἐγλυνπῖεν τὸ μάγ'λο μ' Σταυρ. Ἐγλυνπῖεν τὸ χέρι μ' ἄς σ' ἀχάντα (= ἀγκάθια) Πόντ. 5) Μεταφ., ἐνδύομαι διὰ ρακῶν, οἶονεὶ ἀποβάλλω, στεροῦμαι τῶν συνήθων ἐνδυμάτων Πόντ.(Κερασ. κ.ά.) || Φρ. Γλυνπισμένος ποντικὸς (ἐπὶ ρακενδύτου) Κερασ. Γλυνπισμένος (σκωπτικῶς, ὁ ταλαίπωρος, ὁ πολὺ πτωχὸς) Πόντ. (Κερασ. Τραπ.)

γλουπίζω (II) ἐνιαχ. γλουπίζω Θήρ. (Οἶα κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γ λ ο ὕ π ο ς.

